

Uri Asaf

ÚJ APOKRIF

(Részletek)

Kezdetben

A háznak nincs padlója,
a padló helyén homok.
A homok padló és tető a fejünk felett.

A ház alapja *en-arche*, akkor is, ha rügyek borítják.
A homok hermetikus,
füstje sincs.

Ezer éve keresik az anyabúzáát

Sibolet. Vetőmag, mindenkinek.
Málnaszínű vér, lapos tányérban. Az én vérem,
négy betű kombinációja.

A lélek is lehet a saját ellentéte,
mikor fehér köpenyben, a mikroszkóp előtt
a gyilkost keresi.

Hiba azt mondani, hogy ózondús?

Szelídnek mondott párduc gazdát keres.
És ha puma? Mit akarhat, ha szelíd! És ha elveszíti a szelídségét?
Vagy a szeme helyén lyuk, és soha nem mosolyog.
Ettől félttem. Aki kijön a munkából, ügyet sem vet rá.
Csak a marha nagy betűket bámulja a címlapon.
Téged nem érdekel, mi történt? Ez az a pillanat,
amikor a nap a fák koronáján fennakad,
mert valakit karóba húznak.

új apokrif

Apokrif betűket költ a szikrázó nap.
Ha beteg vagyok, beszívom a konyhakert illatát, és nem folytatom.
Itt nem szabad.

A költő ceruzája kis füzetben mozog,
vonalakat húz.
Nagyon rövideket.

Ruth

Ma követi a mozdulatomat.
Mefog az ujjával és legörbül a szája.
A közelben felsír a bagoly.
Kicsire nyitja száját, a szemét nagyobbra.

Falontúl fekete szünetjel kopog,
de nem feledteti, hogy az ég ultramarin és néha meggyötör.
Csak a magasba menekülhetek, ott van a legtisztább alapzaj.
Vért adok, hogy fiatalabbnak lásson.

Pannonbalmi Szemle, 2010/4.

(Uri Asaf 1942-ben született Haifában. Verset ír.)